

8. szám.
Feb. 23-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz január–april hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. — Előfi-
zethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca
4-dik szám.

VIII. kötet.

A MONACÓI HERCZEG.

„Adjuk tudtára mindennek
A kiket a dolog illet,
Hogy országunkat eladtuk,
Jó készpénzért, a hogy illet.
Trallillalárom!
Most a vásáron
Elkelt a herczegség jó áron.

Császár jól szokott fizetni
Ezüstben, nem banknótában
Négy millió frank volt az ár
Az mind az angol banknál van.
Trallillalárom!

A földfélét beszámíták
Három millióba circa,
A negyediket megéri
A jámbor nép és a birka.
Trallillalárom!

Rosz példákat látok. Némely
Gazdatársam hogy kiesik
Birtokából — és még ingyen :

Jobb eladni, a mig veszik.
Trallillalárom!

Eleinte a jó embert
Kérdezgetik; „quanti costo?
Utoljára elkergetik,
És akkor „se pénz, se posztó.“
Trallillalárom!

Némely gazda a juhait
Egész a bőréig nyirja;
Másik meg a véréből él
S küldözgeti vágóhidra.
Trallillalárom!

Én a zúgolódó népet
Nem tartogatom kalitban;
Minden concessió helyett
Azt tettem vele, — beittam!
Trallillalárom!
Most a vásáron
Elkelt a herczegség jó áron!

K—s M—n.

1859-ik évből még teljes számú példányokkal szolgálhatunk.

 A január–april folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

VISSZAEMLEKEZÉSEK 1849-RE.

Jókai Mórtól.

A sánta koldus.

1849 elején a pesti vámnál gyakran lehet egy *sánta koldust* látni, ki két mankóra támaszkodva nagy kínnal vonszolta odább nyomorék testét, bozontos haja, szakálla, rongyokba kötözött zsugorult lába, silány öltözete s beteg arc-szine mellett nem volt szüksége a járó-kelöket könyörrre szolítani, mindenki önkényt veté neki alamiznafilléréért. A vámsorompóknál rendszeren leült, mielőtt kiment volna a városból, bizonyosan megpihenni a fáradság miatt, messze lakott a vámvonalon kívül egy bódében, az örökkel néha beszédbe elegyedett, nehéz fuldokló hangon panaszkodott előttük az élet nyomorúságairól, a hideg napokról, a krumpli drágaságáról s más impoliticus dolgokról, azután ismét odább vánszorgott, köhögve és nyögve, mint egy halálos beteg.

Ki ismerte volna meg egy pár nap mulva ezt a nyomorékot, a mint a debreczeni városház lépcsőin délczeg léptekkel sietett fel, két három fokot lépve át egyszerre, fején angolos utazó sipka, kezein finom keztyűk, szemén kék szemüveg, öltözete meleg és divatos utiruha, s mikor az elnök előszobájába lépett, oly erős dörgő hangon beszélt, hogy a harmadik szobában is meg leheté érteni.

Két nap mulva ismét czammagott vissza a nyomorék, felzsugorult lábbal Pest kapui felé, kinézése még szájalomra méltóbb volt, mint azelőtt. A vámsorompónál ismét leült, s oly átalakodottan köhögött, hogy alig birt szóhoz jutni, akkor is oly rekedt hangon beszélt, hogy senki sem értette.

— No, még ez sem messze viszi csontjait, — mondá a vámör, a nyomorék rettenetes köhögését hallva, míg az ember nagy kínnal ismét felvánszorgott, mankóit hóna alá fogta s mászott nagy lassan odább.

Azok a mankók belülről ki voltak üregítve, azokban hordott veszélyes iratokat a kém majd ki majd be. . . .

Az eldugott kéz.

A hadfogadó térparancsnoknál egy szép *fiatal ember* jelenti magát, be akar állani köztüzérnek.

A magyaroknál nem voltak igen válogatósak

a katonák elfogadásában, az assentálandónak nem kellett levetkeznie, kivált oly esetekben, midőn az ajánlkozó egyéniség külseje elég izmosnak látszott.

A toborzó parancsnok befogadta a fiatal embert, mire az arczán rendkívüli vidámsággal hirtelen távozni akart.

A parancsnoknak csak ekkor tünt fel, hogy a fiatal önkénytes *egyik kezét szüntelen zsebében tartja.*

— Hol tanulta ön ezt? Feljebbvalója előtt zsebedugott kézzel jelenni meg?

A fiatal ember eltitkolhatlan zavarba jött e szavakra.

— Tegye ön a kezét a zsinórra, tanuljon emberséget!

Az önkénytes egyik kezét a zsinórra tette.

— A másikat is!

A fiatal csak nem akarta a másik kezét elhúzni, végre a jelenvolt káplár vonta azt ki zsebéből.

Azon a karján már nem volt keze. Még Mór-nál elvágták azt a viadalban, s elfogván, Pozsonyba vitték, ott alighogy kigyógyult, rögtön megszökött s újra felkereste a magyar tábornokot, azt hitte, hogy mint tüzér, félkézzel is tehet még szolgálatokat.

A kecskeméti fiúk.

Egy k-i családapa fiával együtt beállt az önkénytesek közé. Kis hétesztendős fia, látva apját a háborúba készülni, odasimul hozzá s kérdezé:

— Édes apám, nem jönnek az ellenséggel kis gyerekek?

— Minek neked azok a kis gyerekek édes szolgám?

— *Én meg azokkal szeretnék verekedni. . . .*

Az ottani fiúk ötévestől kezdve tizévesig mikor a császáriak a várost megszállották, ezerekenként összecsoportosulva kimentek a város alá, magukat két seregre osztották. s ott dob- és trombitászó mellett ütököt csináltak, néha a csata egész délután tartott. Fegyvereik botok voltak, ágyuik kövekkel megrakott talyigák, puskáik hasított faparittyák. Egy ízben egy egész városrészt támadtak meg, a *czigányvárost*, mely-

nek miniszteriuma meg akarta tagadni a fegyveres erőnek határain átvonulását; a vezérek ezt casus bellinek declarálták s miután a kérdéses terrenumot kellőleg blokirozták, egy előrebocsátott hatályos bombardement után rohammal bevették, lakosait részint expatriálták, részint hadifoglyokká tevék, a rendőrség intervencióját czélirányos parittyatűzzel visszaut-

síták, s a positiót mindaddig megtarták, míg professoraik ott a helyszínén meg nem jelentek s akkor is csak egy általános amnestia föltétele mellett kapituláltak, mely kölcsönösen ratifikáltatott is.

A fenn említett családapát Verbász alatt, midőn fia mellett csatázna, egy ágyugolyó fiával együtt elsodorta.

HISTORIAI ADOMÁK.

Cseh Eduard.

= Bizonyos mindszei embernek peres ügye lévén, miután azt két forumon elvesztette, végre megharagudott s azt határozta el komolyan, hogy feljön Budára és ott személyesen fog igazságot keresni.

Felérkezvén Budára, egyenesen a helytartósági épületbe tart, és miután ott egy derék tisztességes uriemberrel találkozik, teljes bizalommal fordul hozzá és kérdi:

— Uram *ki itt az első ember?!*

— *Cseh*, lőn a válasz.

— *Cseh*, . . . *tudom hogy cseh*, az Isten akárhová tegye, de *hogy hívják?*

— *Cseh Eduard* — mondja ismét a kérdezett — s az én vagyok.

— *Vagy úgy?*

Táblás kimutatások.

= A német systema mindent rámára húz, a birokaticus hivatalnokok az időnek legnagyobb részét táblás kimutatások készítésére és rovatok betöltésére fordították.

A magyar ember az ilyen lélekölő munkálatokhoz, igen természetesen nem lévén szokva, nem örömet bajlódott vele, és azért megtörtént, hogy az ilyen kimutatások betöltésénél czifrábnál czifrább dolgok ütöttek ki.

Igy a kokai jegyző az illető rovatokat ekkép töltötte be:

A nép hangulata: (miután ködös őszi idő volt, és az új bor is még akkor javában forrt, oda irta) rekedt!

Mit kíván a nép? esőért imádkozik.

Iparczikkek, ásványok: torma. — Miután Kókán igen híres torma terem, és csakugyan azt is *ássák*.

Pálffy és Schwarzenberg.

= Mária Terézia korában élt Pálffy Antal, az 1711-diki pacificatornak fia, és herceg Schwarzenberg.

Jó katona volt mind a kettő, kedves volt az udvarnál egyik oly mértékben mint a másik, közöttük azonban azon nagy különbség létezett, miszerint az

egyik testestül lelkestül magyar, a másik viszont német volt a szó legszorosabb értelmében, s így magától értetik, hogy a magyart gyűlölte.

A poroszországi táborozás alkalmával Schwarzenberg észreveszi, hogy sátorától nem messze egy a Pálffy ezredébe tartozó katona olyas valmit végez, mit az embernek végeznie kell. Fogja pisztolyát és a szegény katonát ledurrantja.

Ezen esemény után találkozik Pálffival, és mintha egy magyar ledurrantása csak épen annyi volna, mint egy veréb lelővése, nevetve mondá el, hogy mit tett. Pálffy haragra lobban, és a két egyén között heves szóvita keletkezett, mely párbajjal végződik.

Kiáll mindakettő, a herceg fogja pisztolyát és megvetéssel mondja:

— So schiest man einen ungarischen Ochsen! — Lő, de nem talál.

— Lőjjön hercegséged még egyszer — mondja Pálffy.

És csakugyan Schwarzenberg ismét kisüti pisztolyát, és ismét hibáz.

— No, — mondja ekkor Pálffy, — így lő a magyar *minden gorombaság nélkül!* — és azon perczen az ellenfél halva rogyott össze.

Ezen esemény után Pálffy lóra kapott, és Magyarországra menekült.

Az elesett herceg kedves egyéniség lévén a császárnő előtt, Pálffy halálra ítéltetett, azonban anyjának közbenjárása következtében kegyelmet nyert, azon feltétellel, hogy egy madzagot hordjon folytonosan nyakán annak jeléül, hogy akasztófára érdemesített.

Pálffy e zsinórt évekig hordta a nélkül, hogy felmentése végett csak egy árva szót is emelt volna. — Rokonai folytonosan ostromolták a császárnét, és hajlandó is lett volna a kegyelemadásra, de hiába, a büszke magyar aristocrata hajthatlan volt, egy kérő szót sem hallatott.

Végre M. Terézia, nem mentette ugyan fel a madzag hordozása alól, de hogy az mégis diszesebb legyen, egy arany bárányt akasztott reá, mi a gyapjas vitézeknek jelvénye.

Este és reggel.

Mythologiai képek.

NÉPDALOK ILLUSTRÁLVA.

Nem szeretem az uramat, hajahaj!
Csak a kisebbik uramat, hajahaj!

MAGYAR KLASSZIKUSOK ILLUSTRÁTIÓI.

Juhászlegény, szegény juhászlegény,
Tele pénzzel itt van ez az erszény,
Megveszem a szegénységet tőled,
De rá'dásul add a szeretődöt.

S ha ez a pénz volna csak foglaló
Ezer ennyi még a borra való
S Németországot adnád rá'adásnak
Szeretődöt még sem adnám másnak

Petőfi után.

Falusi inas.

- Fogd ezt a csutorát Jancsi, s hozd tele valahonnét — mond a vargamester inasának.
- Hol a kétítcze bor ára? — követeli a gyerek.
- Lóduj éhletetlen, pénzért nem mesterség tele hozni.

Jancsi elmegy; de eszébe jutott, hogy a minap is mily jót huzott hátára a szomszéd zsidó, midőn szintén maistrom tanácsára lelopván magát a pinczébe, edényét a csap alá tartá, s nem volt kedve még egy oly merész vállalathoz, hanem egyenesen visszamegy miként jött, s a csutorát gazdájához emelvén mondá:

- Itt van, igyék maistrom!
- A gazda felhajtá, de persze hiába.
- Hiszen ez üres, te bestefi!

— Hihi! hát iszen tele csutorából nem mesterség inni — vág vissza Jancsi.

Már a gyermekek is politikusok.

Két gyerek reggelizvén egy véka jó érett cseresnyéből, a magját szépen tányérra rakták; de nagyobb-részt magostul együtt megették.

- Miért, hogy felét magostul, felét meg mag nélkül eszitek? — kérdé a szomszéd fia.
- Mert ha minden magot ide a tányérra tennénk, — felel az idősb reggeliző, — anyánk megneheztelne, hogy sokat ettünk.

Korrajzok.

A bűnbak.

Ha fogoly vagy, kerüld a példabeszédek.

Egy jóseftadti 10 évre internált irt egykor haza a feleségének levelet, melyet ilyenformán zárt be. „Írj már kedves az otthoni dolgokról is valamit, ha másként nem, hát csak úgy szörmentében,“ — ez utolsó szót alá is húzta. Tudjuk, hogy az internáltak levele a rendőrség kezén megy keresztül, azt is tudjuk, hogy az időben a magyar ember legkevésbé mondhatta el, hogy: my house is my castle. Ha nem értett volna is egyebet a rendőrség, hogy „szörmente“ magyar nemzeti öltöny, mégis minden ilyet magába rejtő ház méltó, hogy négy zsandár által úgy felkutattassék, hogy legyen mit helyre rakni egy hétig. De a mély bölcseségű férfiak még mást is értettek belőle; t. i., hogy ebben a „szörmentében“ ki tudja, mily rettenetes titkos írások vannak varrva. Megjelent tehát nemsokára a szegény szalma özvegnél öt példány a fent érintett speciesből; s először szép szóval kérték, hogy adja elő azon „ször mentét“ a melyben azok a titkos írományok vannak rejtve, a mit persze az előadni nem tudott; a min is azok méltóképen megboszankodva; kinyitogatták az almáriumokat, *bicskával és ollóval felfejtegettek* mindenféle talált csurapét, bekest, bundát, bélelt kaputot, s mikor már a szobában semmi rontani valót nem találtak; kimentek az istállóba; a kocsisról lehúzták a ködment, hanem azt, — egy bőrből lévén alkotva, nem volt szükség felfejteni,

csak összemorzolták, azután visszaadták, — valamint hiven kézbesíték bucsuzásukkor a fent érintett levelet is az asszonyoságnak; melyből ez aztán megtudhatta megtiszteltetése okát.

Sokra vitte.

Sükösd uram sehogy sem hitt fia tanítójának, hogy az ő jámbor magzatja fejébe sehogysem megy be a tudomány, s két évi iskolázás után sem fért a fejébe két betű. — Elővette tehát szerelmes magzatját, hogy a dolog mibenlétéről meggyőződjenek.

— Micsoda betű ez fiam — kérde az apa, mutatván az *á* betűt. Meglőn mondva. — Hát ez? mutatván a *b-t*. A fiú bámész képpel csak nézte, végre röhögve felele:

— *Nini édes apám, még sem olyan ez mint a másik.*

De jó az a másé.

— Ugyan barátom, nincs nálad egy heverő szivar?

— Bizony nem szolgálhatok vele.

— No akkor kénytelen vagyok a magaméból rágyujtani.

Jobb csalni mint csalódn.

Már azt tudja a balatonmelléki ember, hogy a megvizezett mustot tanácsos mingyárt szüret után eladni, még azon bizonytalan színben és ízben.

— No Mózes! hát most én mondom, hogy csapjon fel ezen 40akó mustomra, a bolondnak is megéri a mire tartottam.

A zsidó azonban, ki nemesak a színét, de a vizáját is nézi a dolognak, meglát a pincze szögletében két akónyi csekély törkölyt.

— Hát hol a többi törköly János gazda?

— Hát hol volna több. Nagyon leves volt az idei termés, Istennek legyen hála.

— No már én még se szeretem ezt az állapotot, János gazda: kevés a törküh, sok a leő!

Az urak utja.

Készen volt a vármegye utja, ökölnyi nagyságokban fehérlett rajta a töretlen murva, melytől irtóztott kocsis és ló egyiránt. Ugyanazért mellékutat hevenyésztek az országút melletti gyepen, mely mellékuton egyszer szemközt jöven a viczispán kocsija egy paraszt szekerével, a hajdu mérgesen kiált:

— Térj ki paraszt, nem látod, ki jő!

— Nem bánom, — felel a paraszt, — az az ut az uraké, — rámutatva a töretlenre — azt csináltuk az urak számára.

— Igazad van! — szóla ki a viczispán hintójából, és parancsolá, hogy az ő kocsija térjen a töretlenre.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Mit csináljon az az osztrák állampolgár, a kit az a szerencsétlenség ért, hogy véletlenül egy jó summa pénzhez jutott?

1. §. Vegyen rajta *aranyat, ezüstöt* — jó magas *ázsióval*. (Egyszer aztán kihirdetik, hogy a bank megkezdí a kész fizetéseket, a huszasok *névértéken alul* szállnak, a pénzes ember eladhatja az ezüstjét éktelen vesztességgel; két holnap mulva a bank ismét megszűnteti a kész fizetést, a pénzes ember akkor megint újra kezdheti az ezüst vásárt s így apródonkint csak elfogy a pénze.)

2. §. Vegyen rajta *földet* és adja ki *haszonbérbe*. (A bécsi nemzetzagdzásoknak úgy üthet ki a papiroson, hogy ő épen kétannyi adót is fizethet, mint a mennyit neki haszonbérbe adnak. Tehát ez is jó.)

3. §. Gazdálkodjék maga a földén, termesszen *dohányt*. (Egy napon a finaczdireció jónak látja megszoritani a dohány-engedélyt, s ott vesz az egész instructió, meg a szerződések, épületek; hanem az adó — az megmarad.)

4. §. Ne földet vegyen, hanem szép emeletes *házat*, az jól jövedelmez. (Egyszer valami generálisnak rosszul szelel a pipája s haragjában belebombáztat; s ily eseteknél nem biztosít az *azienda assicuratrice*.)

5. §. Vegyen *státus papirosokat*: — (No — ezen esetenél pedig egyáltalában nem biztosít semmi tűzkármentő társulat.)

6. §. Vegyen *czukrot, kávé, zabot, gubacsot, nyers bőrt, gyapjút*; ez már csak bizonyos. (Dehogy bizonyos! Egy miniszter *belép*, vagy *kilép* — s egyszerre tizet esik czukor, kávé, zab, gubacs és nyers bőr. Ki tudhatja ezt?)

7. §. Adja ki *kölcsön* kamatra a pénzét. (Az adós kridát jelent s az osztrák *Vergleichungsverfahren* szerint kiegyenlíti a tartozást 30 procenttel.)

8. §. Jobb lesz, tanitassa azon a pénzen a fiát s nevelje *prókátornak*, abbul megél. (Egyszer csak elveszik tőle a diplomáját, s azt mondják neki, hogy ezután nem lesz prókátor, elmehet zabot hegyezni.)

9. §. Allitson *kalapgyárt*; a divat biztos iparczikk. (Dehogy biztos, egyszer eszébe jut a policzeidirector-nak, hogy ilyen meg ilyen alaku kalapot nem szabad viselni s rajta vesz az egész magazin.)

10. §. Kezden *vasgyárba*. (A finaczzminiszter kapja magát leszállítja a külföldi vasra a vámot, s rendre bukk minden vasgyár.)

11. §. Ne adja sehová a pénzét, hanem *tartsa a fiókjában*, zárja be jól, hozzá ne bocsásson senkit; ott már csak megmarad. (Dehogy marad! ugy minden öt évben egyszer kihirdeti a bank, hogy a ki eddig meg addig be nem cseréli új czifraságu bankóért a régi pénzét, az aztán eladhatja azt az antiquariusnak font számra; a pénz tehát még a Wertheim-ládában is elenyészik.)

Kitünik ezekből, hogy legjobb dolog nálunk, ha az embernek nincsen pénze.

K. M.

= *Márton*. Miska te! Kezd nekem ez a nagy szabadság nem tetszeni.

Miska. Ugyan miért nem?

Márton. Azt írják Varsóból, hogy ott a kormány csak azért engedett mentül nagyobb szólásszabadságot, hogy lassankint kitudja, melyek azok a kik legjobban lármáznak? akkor aztán mind összecsipte őket.

Miska. Hm. Csakhogy ha nálunk minden ház börtön volna, minden házmester porkolóba volna; még sem volnának azok *mind* becsukva, a kik legjobban lármáznak.

Márton. Engem is az gédelget, hogy ha mind azokat elzárják, a kiknek valami *jámbor* óhajtásuk van, ki fogja egymást strázsálni?

= Ván a Duna mentében egy kis falu: (Bugyiszló), a mely arról nevezetes; hogy ott soha ember emlékezete óta katonaság nem járt. Mely hasonlithatlan előnyeiert ezelőtt 12 évvel számosan fölkeresték azok, kik a békét igen, — de a rekuizitiót nem igen — szerették. Itt csak a szunyogok boszantották őket, melyek e tájon oly nagyra nőnek, hogy bizvást járomba lehetne őket fogni. E falu népe nagyon vallásos lévén, — a mi tán katonaság-mentességének természetes következménye, — vasárnap délelőtt in corpore megjelen a templomban. Az 1859-ik év egyik ily vasárnapjának délelöttjén, — midőn az olasz hadjárat nálunk is élénkebb katonai mozgásokat idézett elő, egy e tájékon vonulni akaró uhlanus szakasz, kalauz hijával lévén, betévedt a faluba, holott is őket senki észre nem vette, migcsak a templom előtti térre nem értek, a hol őket a templom ajtóban ülni szokott öreg asszony látta meg először, ki is rémülve tipegett be a templom közepére, s ott mindenkinek kétségbe esésére elkiáltotta magát:

— Atyámfiak! végünk van, itt az ellenség!

Nosza a szegény embereknek sem kellett több, szaladtak ki lélekvesztve a templomból, neki a nagy erdőnek, proclamatióval kellett őket 3—4 nap mulva haza csalogatni. — Csak az öreg tiszteletes, ki szinte ott hagyta a szószerket, sehogy sem jöhetett tisztába, hogy ő tegnap olvasta a Politikai Ujdonságokban a magentai csatát, hogy miként jöhettek volna hát ide oly hamar azok a ménkü francziák?

De mihelyt meglátta az uhlanokat, azonnal megnyugodott, az eltévedteket utba igazította, s mivel nagyon éhesek is voltak, az akorra oda érkezett biróval vétetett is nekik egy kosár baraczkot. De a biró azért úgy jegyzette be a kiadások közé a falu házánál: „az ellenségnek vettünk egy kosár baraczkot = 35 kr.“ Mely jegyzék mai nap is látható. (Ha igaz? Szerk.)

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való oráklumok.

A kik attól félnek, hogy Magyarország külön alkotmányával Austriában dualismus támad, gondolják meg, hogy mennyivel különb állat az ember, a ki mindenek lábáról külön lép, mint a veréb, mely mindkettővel egyszerre ugrik.

— — Most ez egyszer szeretnék már Vay helyzetében lenni. (Hogy-hogy?) Azt írják a lapok, hogy „jóságaira“ utazott. Én is szeretnék „jóságaimra“ utazni, — ha volnának.

— — Egy német lap e rovat alatt : „alkotmányos mozgalmak“ ezt a cikket hozza : „ostromállapot“

— — Egy pesti nagynevű ház birtokosa, kinek egy híres kávéház és vendéglő van a házában, legközelebb törvénybe idézteté a vendéglőbérnököt azért, — mert házát a nemzeti színű zászlók kitűzésével szerződés ellenesen deteriorálta. Történt anno 1861-ben; a diploma 4-ik havában.

— — A lapok hibásan írják azon francia hajó nevét, mely a gaetai főurakat magába vette. Nem *Mouette* az, a mi sírályt jelent; hanem *Muette*; a mi francziául jelent olyan *kaliczkát*, a mibe vedlés ideje alatt szokták tenni a vadászsolymokat.

— — Szerb atyánkfiaiának némely főbbjei ismét békétlenkednek; szabad legyen ez alkalommal emlékeztükbe hoznom azt, a mit a megholt Milos herceg mondott a szerb főnököknek, kik úgy 1852. táján nagyon panaszkodtak előtte holmi csalódások felől : „látjátok barátim, ezt előre megmondtam, hogy így lesz; már most a magyarok kaptak egy pofont büntetésül, ti pedig kaptatok jutalmul kettőt.“

— — (Miért hja a német a kényesőt *Gehweck Silbernek*?) Azért, mert ez is épen úgy jön meg a thermetrumban az időjárás szerint, mint a hogy száll és emelkedik az ezüst, ha „odakinn“ hidegebb vagy melegebb van.

— — (Hát mit beszélt kend Iczig szomszédal az elébb?) Azt kérdeztem tőle, hogy mennyit irt alá az új státuskölcsonre? (S mit mondott?) Azt mondta, hogy : „semmit sem biz én János mester, mert én rettenetesen képen thiszthelem becsülöm az olyan adóst, a kinek hat-száz ezer phuskás-szurony van a kezében.“

— — Egy vidéki városban a főispánnak adott

fáklyászene után a diszmenet jónak látta „egy füst alatt“ sorba járni a közönség egyéb kegyeltjeit is, régi sokat szolgált férfiakat. Később aztán mindig apróbb emberekre került a sor, némelyiknek vége felé csak annyi érdeme volt már, hogy tán valamikor házvizsgálat volt nála, vagy hogy a puskáját konfiskálták, vagy megbüntették a stempli végett; a vezérlő szónok mindegyiknél iparkodott megjegyezni felköszöntésében, hogy ez is a „haza martyrjainak“ egyike. Egy ősz szakállu hazafi, ki a szomszéd városbul jött át, s a ki maga is ült vagy 8 esztendeig Josephstadtban, s félszemére ott meg is vakult, aztán vagyoni nagy részét is elvesztette, meg egy pár fiát is ott hagyta a csatatéren, csak hallgatja egy ideig a felköszöntéseket s magyaráztatja magának, hogy ki mi érdeme után jutott a fényes megtiszteltetéshez? utoljára azt mondja rá : „no így hát nekem innen jó lesz odább mennem, mert itt ma úgy látszik, hogy az „apró szentek“ napját ünneplik.“

— — (Valjon sajnálja-e valaki a gaetai király bukását?) Én sajnálom. — Mennyi jó vicez, mennyi tréfás kép esett a porba ez által az Üstökös asztaláról. Ez olyan kár reánk nézve, mint ha útközben a pegazus lábáról egyik patkó esett volna le. Hol veszünk másikat? ilyen jót!

— — Szép kis meglepetés vár reánk onnan Erdély felől. Most kapok egy levelet a Székelyföldről, melyből e következő nevezetes dologról értesítenek. Bizonyos B*m nevű volt Beczirker egy diplomatai emlékiratot készített s azt a járásabeli faluk biráinál körözteti, mely semmi kevesebbet nem tartalmaz, mint azon kivánatot, hogy az „orosz fedezet“ ismét jöjjön be az országba s *tartsa fenn közöttünk a rendet!!!* A helységek birái többnyire a bukott rendszer teremtményei, kik a nép zsirján híztak, s sokan arany kereszttel is vannak diszitve; tehát nagyon valószínű, hogy az emlékiratot alá fogják írni, s egy szép napon majd azt olvassuk valami bécsi lapban, hogy dicső emlékü székely atyánkfiai a muszka invásio megújítását kérik. De ez már mégis herostratusi gyujtogatás!

— — Azon hivatalnoknak neve, ki Erdélyben Szacsvait elfogatta, így hangzik : „Todsauer.“ = Savanyu halál! Már ez csak igaz ember lehet!

— — No anyuk, nemcsak a mostani időben van ám veszedelme a cylindernek, már a XVII. században is üldözték hazánkban a kalapokat! Hallgasd csak hogy Károlyi Sándor 1697-ben mit jegyzett be naplójába : „Minekelőtte az specificalt terminus eljött volna 1-ma July az Ujhelij orszagos sokadalmat bizonyos szamu lovas és gyalogh katonasagh s talpassagh fel verte, es valahol Nemetet talalt levagta, sőt az magyart is kinek kalapja volt persequalta, es magát kurucznek declaralta, sokakon Magjarokon is az a kalap mia nem keves subscus esett, Nevezet szerent Senyei Ferencz uramon alkalmas sebek, kiknek legh kisebb bantasuk nem volt volna. — Maradgjon hat az kalap Nemetnek, kalpagh az Magjarnak!“